

Ο Πεντικόν και το κορίτσ'νατ'

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ

Μίαν έτον ένας πεντικός, που είχε έναν έμορφο κορίτζ'. Ο πεντικόν 'κ' εθέλ'νεν να επάντρευεν ατεν με άλλον πεντικόν. Την ώραν το ενούνιζεν είδεν τον ήλο-ν να φωτάζ'. Ατότε είπεν: θα δίγω το κορίτζι μ' σον ήλο-ν.

-'Ηλε μ', έπαρ' τη θαγατέρα μ'. Μόνον εσέν θα δίγ'ατεν, γιατί είσαι πολλά έμορφος και δυνατός, είπεν ο πεντικόν.

Γιοχ! Είπεν ο ήλο-ν, 'κί παίρ' ατεν. Δέβα σα σύννεφα. Ατά κι άλλο δυνατά είναι, κρύφ'νε με και 'κ' ελέπ'νε με.

Κάποτε ήταν ένας ποντικός που είχε ένα όμορφο κορίτσι. Ο ποντικός δεν ήθελε να την παντρεύει με άλλον ποντικό. Την ώρα που σκεφτόταν, είδε τον ήλιο που φώτιζε. Τότε είπε: «θα δώσω το κορίτσι μου στον ήλιο».

-'Ηλιε μου, πάρε τη θυγατέρα μου. Μόνο σε σένα θα τη δώσω, γιατί είσαι πολύ όμορφος και δυνατός, είπε ο ποντικός.

-Όχι! Είπε ο ήλιος, δεν την παίρνω. Πήγαινε στα σύννεφα. Αυτά είναι πιο δυνατά, με κρύβουν και δεν φαίνομαι.

Όντες επήεν σα σύννεφα, ατά είπαν ατον:

-Δέβα σο βορέαν, ατός έν' ο δυνατόν. Φυσά και ταουτεύ' μας.

Όταν πήγε στα σύννεφα, ατά του είπαν:

-Πήγαινε στο βοριά, ατός είναι ο δυνατός. Φυσάει και μας σκορπίζει.

Εσ'κώθεν επήεν σο βορέαν. Ατός πά είπεν ατον:

-'Κ' επορώ να παίρω τη θαγατέρα σ', γιατί 'κ' είμαι δυνατός. Σεράντα χρόνια φυσώ και 'κ' επορώ να ρούζω κά τον πύργον. Εκάικα δέβα.

Σηκώθηκε πήγε στο βοριά και αυτός του είπε:

-Δεν μπορώ να πάρω τη θυγατέρα σου, γιατί δεν είμαι δυνατός. Σεράντα χρόνια φυσώ και δεν μπορώ να ρίζω κάτω τον πύργο. Εκεί, πήγαινε.

Σό τέλος απάν' επήεν με το κορίτζ' και εύρεν τον πύργον.

-Πύργε, είπεν ατον, έπαρ' το κορίτζι μ'. Είσαι πολλά ψηλός και δυνατός.

-Πεντικέ, είπεν ατον ο πύργον, ακούς είναι βοήν απέσ' σα τουβάραι μ'; Ντό εθαρείς πως έν' ατό; Θερία πεντικούδαι. Τρώγ'νε με γάλαι γάλαι καί θα ρούζω αφκά. Ασά πεντικούδαι κι άλλο δυνατά κανένας 'κ' έν' σον κόσμον απάν'!

Στο τέλος πήγε με το κορίτσι και βρήκε τον πύργο.

-Πύργε, τον είπε, πάρε το κορίτσι μου. Είσαι πολύ ψηλός και δυνατός.

-Ποντικέ, είπε ο πύργος, ακούς μια βουή μέσα στους τοίχους μου; Τι νομίζεις πως είναι αυτό; Θερία ποντίκια. Με τρώνε σιγά σιγά και θα πέσω κάτω. Απ' τα ποντίκια και πιο δυνατά κανένας δεν είναι στον κόσμο επάνω)

Ο πεντικόν ατότε εσάσεψεν. Εστεναχωρεύτην. Αμάν επιάριν τη θαγατέραν ατ' και εράεψεν είναν έμορφον πεντικόν να δίει ατεν!

Ο ποντικός τότε τάχασε. Στενοχωρήθηκε. Αλλά πήρε τη θυγατέρα του και έψαξε έναν όμορφο ποντικό να την δώσει.

Κείμενο παραμυθιού:

Χαιρόπουλος, Πάυλος Δ.,(1998), «Ο Πεντικόν και το κορίτσ'ν ατ'» στο *Ανέκδοτα και Μύθοι στην Ποντιακή Διάλεκτο*, Θεσ/νικη, εκδόσεις Αφοί Κυριακίδη

Εικονογράφηση:

Νηπιαγωγείο Ξηρολίμνης Κοζάνης, σχολ. έτος 2018-2019

Μαθητές (Νήπια):

Αθανασιάδης Χρήστος – Ραφαήλ

Κουτσούπας Μάρκος

Φεζολλάρι Κλάους

Φεζολλάρι Στίβι

Εκπαιδευτικός:

Καφαντατζίδου Τριανταφυλλιά